

อาอีเจ (아이제) เขียน
04:00 แปเป
JOHANNDRO ทาว

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

DEAD MAN

ฝ่าวิกฤตปลุกชีวิตตาย

SWITCH

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลังจากที่ 'โฮฮยอน' ได้รู้ถึงสาเหตุที่ว่าทำไมรุ่นพี่สายโหดอย่าง 'ยองวอน' ถึงได้ทำตัวเหมือนเคยรู้จักกับเขามาก่อนหน้านี้ ทั้งที่เพิ่งจะเคยเจอกันเป็นครั้งแรก เขาก็ค่อยๆ เข้าใจถึงความเป็นมาเป็นไปเกี่ยวกับคำพูดแปลกประหลาดทั้งหลายของรุ่นพี่ที่เคยเป็นปริศนาคาใจมาก่อนหน้านี้

เมื่อโฮฮยอนได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ มากมายที่อีกฝ่ายได้ประสบมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เขาก็ได้ให้สัญญาว่าจะไม่ทำให้ยองวอนต้องกลับไปสู่วังวนแห่งความทรมานนั้นอีกครั้ง ซึ่งหนทางเดียวที่จะช่วยให้อีกฝ่ายหลุดพ้นไปจากวังวนนี้ได้ก็คือ...เขาต้องมีชีวิตรอดออกไป

เส้นทางที่จะออกไปจากที่แห่งนี้นอกจากจะต้องวิ่งหนีเหล่าซอมบี้แล้ว ยังมีบรรดาคนที่รอดชีวิตซึ่งมีเป้าหมายเดียวกัน แต่คนทั้งหลายเหล่านั้นจะหยิบยื่นความสัมพันธ์ฉันมิตรมาให้หรือไม่ แล้วทั้งสองจะหนีรอดออกไปจากมหาวิทยาลัยที่เปรียบเสมือนฆวนรบกบนดินนี้ได้อย่างไร เรื่องราวชวนลุ้นระทึกปนหม่นเศร้าเคล้าเสียงหัวเราะพอให้ได้ผ่อนคลายรอนักอ่านทุกท่านอยู่ใน 'DEAD MAN SWITCH ผาวิฤตปิดสวิตซ์ตาย' เล่มสองนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* คิมนาฮเย

นักศึกษารุ่นน้องที่โฮฮยอนเคยช่วยเหลือเอาไว้ที่หอสมุดกลาง โดยหลังจากที่หลบหนีออกมาด้วยกันก็ได้แยกกับโฮฮยอนและรุ่นพี่ไปยังสโมสรนักศึกษา ทว่าก็ได้หวนกลับมาเจอเจอกันอีกครั้งในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง

* โอฮาอิน

เพื่อนนักศึกษารุ่นเดียวกับโฮฮยอน อาวุธคู่กายของเธอคือไม้เบสบอล เนื่องจากเธอสังกัดอยู่ในชมรมของกีฬาชนิดนี้ หลังจากที่ถูกขโมยเพื่อนไปที่หอสมุดกลาง เธอก็ได้ตัดสินใจที่จะร่วมเดินทางไปกับนาฮเย กระทั่งได้กลับมาพบกับโฮฮยอนและรุ่นพี่อีกครั้ง

* ฮันบิน

นักศึกษาต่างมหาวิทยาลัยที่ช่วยให้โฮฮยอนและรุ่นพี่รอดชีวิตไปได้อย่างหวุดหวิด ด้วยรูปร่างสูงใหญ่และร่างกายที่กำยำทำให้เขาดูโตเกินวัย ทว่าลักษณะนิสัยนั้นสวนทางกับลักษณะภายนอกโดยสิ้นเชิง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาประกอบด้วยประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบูลลี่ การใช้ถ้อยคำที่เหยียดหยาม การฆาตกรรม การฆ่าตัวตาย
การกล่าวถึงเลือด สภาพศพ สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
การกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์
และการมีเพศสัมพันธ์

โดยความยินยอมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอยู่ในภาวะคลุมเครือ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 6

คริสต์มาสของยองวอน

ความรู้สึกเบื่อหน่ายที่มาพร้อมกับความหนาวเย็นล่องลอยอยู่ในอากาศ
ราวกับละอองฝุ่น ผมรู้สึกเซ็งทุกลมหายใจเข้าออก

"มนุษย์ชาติเข้าสู่ยุคสมัยที่ไม่สามารถผลักไสเครื่องจักรได้อีกต่อไป ในทาง
กลับกันมันเราก็ได้พยายามยอมรับมันเข้ามาอยู่ในชีวิตของเราอย่างกลมกลืน
ตรรกะของเครื่องจักรจึงได้กลายเป็นพื้นฐานตรรกะของการดีไซน์ ผลงานที่
สะท้อนถึงแนวคิดนี้ได้ดีที่สุดคือผลงานจากเบาเฮาส์* ในช่วงปี ค.ศ. 1920..."

ตัวหนังสือแน่นขนัดเรียงกันเป็นพีคบนสไลด์ที่ฉายอยู่บนจอโปรเจกเตอร์
อาจารย์อ่านบทความเป็นแถวๆ นั้นด้วยเสียงที่ฟังแล้วชวนให้หลับ

ผมเบนสายตาออกไปมองนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์ของวิทยาเขตที่เปล่าเปลี่ยว
ฉายชัดอยู่ในกรอบสายตา ไปไม่ถึงเคยหนาแน่นในช่วงฤดูร้อนและโน้มกิ่งลงมาที่
หน้าต่างชั้นบนเวลานี้กลับผลัดใบร่วงหล่นไปจนหมดต้น สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียง
กิ่งก้านโผล่ๆ ราวกับกระดูก

ระหว่างอาคารศิลปกรรมศาสตร์และอาคารสังคมศาสตร์มีइनสูบนุหรี
จัดสรรไว้ให้อยู่ กลุ่มคนที่สูบนุหรีมักจะมายืนแออัดกันอยู่ในพื้นที่แคบๆ นี่
ซึ่งมีขนาดไม่ถึงสองสามพย็อง** แกมยังมีคอนเดนเซอร์*** ติดตั้งอยู่ที่ผนัง

* เบาเฮาส์ (Bauhaus) คือชื่อโรงเรียนสอนเรื่องศิลปะและวิศวกรรมศิลป์ในประเทศเยอรมนี เปิดระหว่าง
ปี ค.ศ. 1919 ถึง 1933

** พย็อง เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี โดย 1 พย็องมีค่าเท่ากับ 3.3 ตารางเมตร

*** คอนเดนเซอร์ มีลักษณะเป็นตู้สี่เหลี่ยม ถูกติดตั้งอยู่ภายนอกอาคาร ทำหน้าที่ช่วยในการระบายความร้อน
ของสารทำความเย็นที่ไหลอยู่ในระบบทำความเย็นของเครื่องปรับอากาศ ส่วนประกอบที่สำคัญของ
คอนเดนเซอร์ ได้แก่ คอมเพรสเซอร์ มอเตอร์พัดลม แผงคอยล์ร้อน และอุปกรณ์ทำความเย็นต่างๆ

นอกตัวอาคารทำให้พื้นที่ยิ่งแคบลงไปอีก

นักศึกษาที่เรียนในห้องบรรยายติดกับโซนสูบบุหรี่จึงไม่ชอบนั่งริมหน้าต่าง เพราะถึงจะแง้มหน้าต่างไว้เพียงแค่น้อย แต่ควันบุหรี่ก็สามารถลอยขึ้นมาเตะจมูกได้ แถมยังต้องมาอารมณ์เสียที่ต้องเห็นพวกสิงห์นักสูบบุหรี่ควันพุ่งตลบลอยผ่านหน้าต่างกระจกตลอดคาบเรียน แต่ถึงอย่างนั้นผมกลับชอบมัน เพราะในขณะที่คนอื่นต้องวุ่นวายกับการจ้องที่นั่งทิ้งไว้ล่วงหน้า แต่ที่นั่งริมหน้าต่างนี้จะว่างรอผมอยู่เสมอ

ผมทอดสายตามองลงไปข้างล่างอย่างไม่ได้ใส่ใจ ชายสองสามคนยืนรวมกลุ่มสูบบุหรี่กันอยู่ พวกนั้นพูดคุยกันอย่างออกรสถึงเรื่องอะไรบางอย่าง แต่ด้วยความที่หน้าต่างปิดอยู่ผมเลยไม่ได้ยินเสียงพูดของพวกเขา หนึ่งในนั้นสวมแจ็กเก็ตเบสบอล ตัวหนังสือที่ปักอยู่บนหลังเสื้อนั้นลอยเข้ามาในตามผม มันคือคำว่า 'ภาควิชาบริหารธุรกิจ'

ช่างเป็นทัศนียภาพที่ซ้ำซากและน่าเบื่อ ไม่นานผมก็หมดความสนใจแล้ว ถอนสายตากลับมา ไม่สิ...เรียกว่าผมพยายามถอนสายตาออกมามากกว่า จนกระทั่งผมเห็นนักศึกษาที่ดูโดดเด่นสะดุดตาคนหนึ่งในกลุ่มคนพวกนั้น

เขาสวมเสื้อไหมพรมกับกางเกงสแล็กส์ที่รัดเป็นระเบียบ แสงแดดในฤดูหนาวสาดส่องลงบนผมที่มีสีเหมือนกาแฟผสมนมเล็กน้อยดูราวกับสีของตะกอน เขายืนสูบบุหรี่ในชุดบางๆ ช่วงกลางฤดูหนาวข้างนอกคงเย็นจัดจนใบหูกับปลายจมูกชาและขึ้นสีแดงระเรื่อ ท่ามกลางนักศึกษาชายคนอื่นๆ ที่สวมรองเท้ากีฬาสีคลอนกับเสื้อหนาวกันหนาวสีดำ มีเพียงเขาที่โดดเด่นออกมาจากภาพนั้น เขาเป็นเหมือนกับลูกแก้วที่ถูกโยนลงไปบนสนามก้อนกรวด

เหมือนมีใครบางคนปล่อยมุกตลก พวกนักศึกษาชายเลยระเบิดหัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน เด็กคนนั้นก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย เขาไหลตามคนพวกนั้นไปอย่างเป็นกันเองและมีส่วนร่วมในบทสนทนาแต่พอดี แถมยังหยอกล้อกับกลุ่มคนพวกนั้นด้วยการตบต้นแขนกับหลังของไอ้คนข้างๆ ด้วย

ผมรู้จักคนประเภทนั้น คนที่ทำตัวดีกับผู้คนที่พบเจอกันเป็นครั้งแรก คนที่หัวเราะแหยๆ และรู้จักวิธีที่จะเอาใจคนที่อยู่เหนือกว่า และวันๆ ก็มัววุ่น

อยู่กับกิจกรรมในสาขา โปรเจกต์งานของทีม หรือชมรมอะไรเทือกนั้น

นั่นก็เป็นนิสัยที่ห่างไกลจากความเป็นผม และมันก็ขัดกับสัญชาตญาณพื้นฐานของมนุษย์ เพราะแบบนั้นผมเลยอคติกับพวกวิชาเอกอย่างภาควิชาบริหารธุรกิจ แน่่อนว่าทางนั้นเองก็คงจะรู้สึกแบบเดียวกัน มีทั้งพวกที่ไม่ชอบขึ้นหน้าหรือตั่งง่เป็นศัตรูทันทีที่เห็นผม แล้วก็พวกที่พยายามชวนผมคุยด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้ในทันที

ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ได้ใส่ใจจะรักกับคนพวกนั้นมากนัก ถึงเวลานี้พวกเราอาจจะถูกมัดรวมกันอยู่ในกรอบที่ชื่อว่า 'มหาวิทยาลัย' แต่หลังจากเรียนจบแล้วก็จะกระจัดกระจายแยกจากกันไปไม่ช้า สุดท้ายทุกคนต่างก็ต้องแยกกันไปใช้ชีวิตโดยไม่มีเรื่องที่จะต้องเข้ามาข้องเกี่ยวกับอีกตลอดชีวิต

"...ในแง่นี้อาจกล่าวได้ว่าสุนทรียศาสตร์เชิงกลนั้นแตกต่างจากศิลปะบริสุทธิ์แบบดั้งเดิมอย่างมีนัย"

ผมเฝ้าตามองไปข้างนอก ก่อนจะหันกลับมาอีกครั้ง ในหน้าหนังสือที่กางออกตอนนี้มีเพียงแค่ภาพสเก็ตช์ของบุคคลนิรนามเป็นลายเส้นแทนลายมือที่ผมควรจะจดเลกเซอร์ลงไป การบรรยายเพียงจะผ่านไปได้ครึ่งคลาส น่าเบื่อชะมัดเลย

เสียงที่ระคายหูดังขึ้น ดูเหมือนว่ารูมเมตผมจะกลับมาถึงห้องแล้ว ผมปวดหัวตุบๆ เลยพลิกตัวหนีอย่างหงุดหงิด

เมื่อคืนก่อนผมถูกพวกคนคั่นหน้าลากไปดื่มเหล้าจนตึกลงในย่านเรจรมย์ที่อยู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัย โดยอ้างว่าเป็นปาร์ตี้วันเกิดของผมกับปาร์ตี้ที่เรียนเป็นวันสุดท้ายก่อนปิดเทอม แต่ความจริงแล้วพวกมันก็แค่อยากจะทำเรื่องเมากันเท่านั้น พวกมันกระดกเหล้าหมดแก้วแล้วหัวเราะคิกคัก ก่อนจะพากันพูดคุยเรื่องใต้สะดือพลางเหล่มองผู้หญิงรอบๆ ผมที่เหม็นเบื่อใ้พวกนี้เลยได้แต่ซุกตัวอยู่ที่โซฟาราคาถูกแล้วนอนแผ่อยู่ตรงนั้น พวกที่รู้จักนิสัยขี้โมโหของผมดีเลยไม่ได้บังคับให้ผมเล่นเกมสับदनของพวกมันด้วย

ควินบุหรี่ปุ้งกระจายเป็นม่านหมอกได้แสงไฟที่ชวนให้เวียนหัว คำคั้นนั้น

ผ่านพ้นไปพร้อมกับเสียงดนตรีที่ดังกระหึ่ม รุ่งพีที่ฉันไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นคนจ่ายค่าเช่าให้ เราติตรถยนต์ส่วนตัวของรุ่งพีคนนั้นกลับมาถึงหอพักที่อยู่เชิงเขา กว่าที่จะชมตาหลับได้ก็ช่วงรุ่งสางพอดี

เสียงครีตคราดบางอย่างดังขึ้นไม่หยุด คลานเป็นหมากกลับมาตอนตะวันโद่งแบบนี้แล้วก็น่าจะต้องหลับเป็นตายอยู่ไม่ใช่หรือไง ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านขึ้นมา ผมจึงล้มตาแล้วดึงตัวลุกขึ้น

"แม่งเอ๊ย ยังไม่เจียบอีก"

รุมเมตกำลังนอนอยู่บนเตียงในท่าที่หันหลังให้ผม ทว่ามีบางอย่างที่แปลกไป ผมได้ยินเสียงหายใจกระหืดกระหอบดังออกมา

"เฮ๊ย"

ผมลองเอ่ยเรียกเขาเบาๆ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองกลับมา นอกจากการที่ร่างกายของเขากระตุกนิดๆ

"เป็นไร ป่วยหรือ"

"..."

เขายังคงนิ่งเงียบไม่ได้ตอบดังเดิม สติของผมคืนกลับมาอีกหน่อยแล้ว ผมจึงเสยผมขึ้นอย่างรำคาญแล้วใส่เสื้อผ้าวางลงๆ ถึงผมจะไม่ได้มีน้ำใจถึงขั้นที่จะช่วยเฝ้าไข้เพื่อนอย่างเอาใจใส่ แต่อย่างน้อยผมก็พอจะมีน้ำใจไปซื้อยาที่ร้านสะดวกซื้อมาหย่อนไว้ให้ ไหนๆ ผมเองก็ตั้งใจจะไปซื้ออะไรมาดื่มอยู่แล้วด้วย เลยถือว่าไม่ได้ลำบากอะไรมากมาย

"ยาแก้หวัด? ยาแก้ปวด? จะให้ซื้ออะไร นายป่วยเป็นอะไร"

เตียงฝั่งตรงข้ามยังคงเงียบไร้ซึ่งการตอบรับ ไม่มีสติแม้แต่จะตอบเลยหรือไง นี่ผมคงไม่ต้องถึงขั้นโทรเรียกรถพยาบาลมาหรอกนะ? ผมเริ่มจริงจังขึ้นมาหน่อยๆ

"ถ้าไม่ตอบ ฉันซื้ออะไรมาก็..."

ในขณะที่กำลังรูดซิปเสื้อตัวนอกลงแล้วหันกลับไปมอง สิ่งที่พุ่งเข้ามาในสายตาของผมคือภาพของรุมเมตที่อ้าปากกว้างในท่าทางประหลาดๆ และกำลังกระโจนเข้ามาหาผม

ก่อนที่จะทันได้คิดว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ผมก็เอี้ยวตัวหลบโดยอัตโนมัติ
 ขาของผมกระแทกกับขอบเตียงอย่างแรง แต่กลับไม่ได้รู้สึกเจ็บ เขาจึงผม
 ด้วยแววตาที่มีเลือดคั่งแปลกๆ เส้นเลือดสีน้ำเงินบนแก้มสีขาวซีดนั้นปูดนูน
 ออกมาราวกับใยแมงมุม

"นายเป็นบ้าอะไรของนายเนี่ย ทำไมอยู่ๆ ถึงเป็นนี้ล่ะ"

ผมพูดได้เพียงเท่านั้นก็จำต้องหยุดกลางคันเมื่ออีกฝ่ายพุ่งตัวเข้ามาอีกครั้ง
 เขาขยับแขนขาที่แข็งทื่อแล้วเข้าจู่โจมผมอย่างเอาเป็นเอาตาย พร้อมกับเสียง
 ครีตกคราดในกล่องเสียงที่ฟังดูน่าขนลุก

"ตั้งสติหน่อยสิวะ ทำบ้าอะไรวะเนี่ย!"

เมื่อสังหรณ์ใจว่าเราคงจะพูดคุยกันไม่รู้เรื่อง ผมจึงตัดสินใจหมุนตัวไป
 เปิดประตูแล้ววิ่งออกไปที่โถงทางเดินก่อนจะถูกเขาตะครุบตัวไว้ได้ทัน ผมโหม
 น้ำหนักตัวเพื่อปิดประตูตุงบัง แต่ประตูกลับปิดลงไม่สนิท เพราะมีมือของ
 อีกฝ่ายขัดอยู่ระหว่างช่องว่างของประตู ทั้งที่ได้รับผลกระทบขนาดที่เนื้อขาดวิน
 แต่เลือดกลับไม่ไหลออกมา เนื้อที่ไหลออกมาเป็นสีแดงเข้มจนเกือบดำ
 ดูน่าประหลาด

เขาข่วนวงกบประตูและพยายามออกแรงเพื่อที่จะออกมาหาผม มือ
 ดันแขน และข้อศอกค่อยๆ ยื่นออกมาทีละส่วน ผมตัดสินใจปล่อยมือจาก
 บานประตูแล้วผละถอยหลังออกมา ในที่สุดเขาก็ออกมาที่โถงทางเดินจนได้
 เขาล้อมผมด้วยแววตาเลือนลอยราวกับซากศพของสัตว์ที่ถูกสตัฟฟ์เอาไว้
 "คึก คึก อีก..."

คอของเขาหักลงมาในองศาที่ผิดปกติจนผมรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

"กรรว!"

รูมเมต ไม่สิ...ไอ้ตัวที่เคยเป็นรูมเมตของผมร้องเสียงประหลาดอย่าง
 หิวกระหาย สัญชาตญาณของผมร้องเตือนถึงภัยอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น
 ผมหันหลังกลับแล้ววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ผมวิ่งลงบันไดทั้งที่สติหลุดไปแล้ว
 กว่าครึ่ง โดยมีอีกฝ่ายวิ่งตบตบไล่ตามมา เสียงกึ่งวิ่งกึ่งลากฝ่าเท้าดัง
 ตามหลังผมมาติดๆ

ผมเห็นคนอื่นๆ ยืนอยู่ที่โถงทางเดินชั้นล่างเลยรีบวิ่งไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว แต่ยิ่งเข้าไปใกล้ก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกๆ ผู้คนที่มองมาทางผมและไอ้ตัวที่กำลังวิ่งไล่กวัดผมมาต่างก็กรีดร้องอย่างตกใจกลัว

"อ้าก!"

เขาเสียสติไปแล้ว ผมเผ้าเขายุ่งเหยิง ตามตัวเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ แขนยังมีเลือดกระเซ็นไปติดที่เสื้อผ้าเป็นจุดๆ

"อะ...ไอ้ตัวที่อยู่โรงอาหาร ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้...อย่าเข้ามานะ อย่าเข้ามา!"

เขาพูดด้วยถ้อยคำที่ผมไม่เข้าใจกลางถอยหลังگردไปไกล จากนั้นก็หันหลังให้ผมแล้ววิ่งหนีเข้าไปในห้องและปิดประตูเสียงดังโครมหนัก ผมยืนเหม่ออยู่กลางโถงทางเดิน ทันใดนั้นก็มียูเองฟงผ่านอากาศดังขึ้นใกล้ตัวผมพลันเอี้ยวตัวหลบอย่างรวดเร็วจนเกือบจะล้มลงไป

มันเข้ามาใกล้จากข้างหลังโดยที่ผมไม่ทันได้รู้สึกตัว นิ้วมือที่เลอะไปด้วยเลือดตวัดผ่านตรงตำแหน่งที่เคยเป็นหัวของผม ถ้าข้ากว่านี้อีกแค่นิดเดียวผมคงได้ถูกคว่ำเข้าที่ต้นคอแน่ๆ

"แฮกๆ...ฮีบ!"

ผมผีนว้างกายที่ชวนเขย่าขึ้นตรง ก่อนจะออกตัววิ่งอย่างไม่คิดชีวิตเพื่อทิ้งระยะห่าง

"โทษนะครับ! มีใครอยู่ไหมครับ!"

ผมตะโกนดังลั่นขณะวิ่งผ่านโถงทางเดิน แต่ก็ไม่มีใครตอบกลับมาจากผมเลยไล่หมุนลูกบิดประตูห้องที่อยู่ใกล้ที่สุด โดยที่ในหัวคิดว่าจะต้องเข้าไปในห้องไหนสักห้องให้ได้แล้วซ่อนตัวก่อน แต่ประตูกลับถูกล็อกอย่างแน่นหนา ผมหมุนลูกบิดประตูบานถัดไปและบานถัดไปอีก แต่ก็ไม่มีบานไหนเปิดออกเลยสักบาน ระหว่างนั้นตัวประหลาดก็ไล่เข้ามาทุกทีๆ หัวใจผมเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับเหงื่อที่ผุดซึมขึ้นมาเต็มฝ่ามือ

"โทษนะครับ!"

แกร็ก...เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้นจากห้องข้างๆ ดูเหมือนว่าจะมีคนอยู่

ในห้องนั้น ผมรู้สึกกลัวกับว่าเสียงนั้นคือเสียงของเชือกป่านจากสวรรค์ที่หย่อนลงมาช่วยชีวิต ผมปรี๊ดเข้าไปจับลูกบิดประตูอย่างรีบร้อนพลางรู้สึกขอบคุณคนที่ไม่รู้จึกทั้งชื่อและหน้าตาอย่างสุดซึ้ง ทว่า...บานประตูนั้นกลับไม่ขยับ

"..."

ผมที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์พยายามหมุนลูกบิดอีกสองสามครั้ง แต่ลูกบิดประตูยังคงถูกล็อกไว้ในตำแหน่งเดิม และแล้วผมก็เพิ่งจะมาตระหนักได้เอาทีหลัง คนที่อยู่ภายในห้องนั้นไม่ได้ปลดล็อกประตูให้ผม เสียงเมื่อครู่ นั่นคือเสียงกดล็อกประตูต่างหาก คงเป็นเพราะพวกเขากลัวว่าตัวเองจะต้องมาเสี่ยงอันตรายไปด้วยหากเปิดประตูออก เมื่อตระหนักได้ดังนั้นร่างกายผมก็พลันรู้สึกหนาวไปทั้งตัว

"คึก...คึก"

ใครบางคนปรากฏตัวที่บันไดอีกฝั่งของโถงทางเดิน แขนขาและปากถูกกักจนแหงนขึ้นอย่างน่าสยดสยองโดยเหลือเพียงแค่รอยฟันที่ไว้บาดแผล ทั้งสองแห่งนั้นมีของเหลวปนกับเลือดไหลลงมาเป็นทาง มันคือตัวประหลาดอีกตัว ผมตกอยู่ในสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก พวกตัวอัปลักษณ์ที่น่าขนหัวลุกกลัวกับฝันร้ายกำลังเพ่งมองมาที่ผมพร้อมกับเดินดุ่มเข้ามาจากทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ไม่มีทางไหนให้หนีได้เลย

"ขอร้อง...เฮือก ใ้่วย ขอร้องละ ใครก็ได้"

ผมโซเซถอยไปพึ่งประตูอีกบานพลางหายใจหอบแรงจนเจ็บปอด รวกับว่ามันจะระเบิด ผมหลับตาลงแน่น แล้วทันใดนั้นประตูที่ผมพึ่งหลังอยู่ก็เปิดผลัะออก มือของใครบางคนคว้าผมหมัะแล้วลากเข้าไปในห้องโดยที่ผมยังไม่ทันจะได้ทำอะไร

ปัง!

ทันทีที่ผมเข้าไปได้ บานประตูก็ปิดกลับลงดังเดิม

"..."

"..."

ผมหอบหายใจถี่ขณะจ้องมองคนตรงหน้า ซึ่งคนตรงหน้าที่อยู่ในห้อง

ก็กำลังจ้องมองผมเหมือนกัน เราสบสายตากันโดยมีอากาศคั่นกลาง

เขาเป็นคนตึงผมเข้ามาแท้ๆ แต่กลับทำหน้าเหมือนไม่เข้าใจว่าตัวเองทำอะไรลงไป คงเป็นเพราะได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ร่างกายเลยขยับไปเองโดยอัตโนมัติ ภูมานตาสี่เหลี่ยมทาสีหลอดเล็กลงด้วยอาการตกตะลึงและรุนแรง ผมจำได้ทันทีว่าเขาคือเด็กคนนั้น

ไม่ทันไรสายตาที่ประสานกันก็ดับสับสน ก่อนที่เสียงดังสนั่นจะดังลั่นขึ้นจากด้านนอก มีบางอย่างกำลังพุ่งเข้ามากระแทกประตูสุดแรง เวลาที่หยุดนิ่งไปเมื่อครู่พลันกลับมาเดินต่ออีกครั้ง

"คุณเป็นใครหรือครับ แล้วข้างนอกนั้น...ทำไมเขาถึงได้กลายเป็นแบบนี้"

เขาถามด้วยใบหน้านงง ดูทำเด็กนี่คงจะช่วยชีวิตผมได้ตามสัญญาตามจริง" ทั้งที่ไม่รู้ว่าข้างนอกมีใครอยู่แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น ผมได้แต่ส่ายหน้าเพราะผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมพวกเขาถึงได้กลายเป็นแบบนี้

ปัง! ปัง! ปัง!

ประตูเริ่มทานแรงกระแทกที่ถาโถมเข้ามาอย่างรุนแรงไม่ไหว ตัวล็อกเริ่มหลวมขึ้น บานประตูที่ทำจากแผ่นไม้อัดนี้ก็เกาจนเกินเยียวยา เขาที่ยืนทำตัวไม่ถูกเริ่มขยับตัว ดู้เสื้อผ้าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวๆ สองตัวตั้งอยู่แต่ละฝั่งในห้องพักสำหรับสองคน เขาพยายามออกแรงเพื่อเคลื่อนย้ายมัน

"ช่วยหน่อยครับ"

เขาเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากผม คงเป็นเพราะใช้แรงคนเดียว ผลักดันไม่ไหว ผมจึงเดินเข้าไปจับอีกฝั่งหนึ่ง ก่อนที่เราสองคนจะรวมแรงกันดันดู้เสื้อผ้าไปขวางประตูทางเข้าแคบๆ นั่นอย่างทุลักทุเล ผมกลั้นหายใจระหว่างประคองไม่ให้ดู้เสื้อผ้านั้นโงนเงนจนล้มลงมา

พวกตัวที่อยู่ข้างนอกยังคงอาละวาดอย่างไม่ลดละ มันทุบประตูแรงๆ และใช้เล็บข่วนตะกุยเสียงดังครี๊ดคราดจนผมรู้สึกเสียวไส้ ผมอยากปิดหูตัวเองแต่มือไม่ว่างเพราะต้องคอยประคองดู้เสื้อผ้าอยู่

ช่วงเวลาที่ยี่สิบบนรถผ่านพ้นไป พวกมันคงเลิกสนใจแล้วก็เลยล่าถอยไปจากบานประตู ในที่สุดเสียงเดินลากเท้าก็เงียบหายไปจากโถงทางเดิน

ฟากตรงข้าม หลังจากนั้นเราต่างก็ไม่ได้เอื่อยอะไรออกมาจนอยู่พักใหญ่ เพราะกลัวว่าพอส่งเสียงแล้วพวกมันจะกลับมาอีกรอบ มีเพียงเสียงลมหายใจที่ระบายออกมาไม่เป็นจังหวะเท่านั้นที่ดังก้องอยู่ข้างหู

"เฮือก...แฮก...แฮก"

หลังจากแน่ใจว่าเสียงของพวกมันหายไปแล้ว เขาถึงได้ปล่อยมือที่ดันตุ้ลื้อผ้าออกแล้วไถลตัวหลุดฮวบลงกับพื้นทั้งอย่างนั้น ผมเองก็หมดเรี่ยวแรงไม่ต่างกัน ผมยืนฟังตุ้ลื้อผ้าอย่างลำบากโดยใช้มือค้ำยันหัวเข่าที่สั่นระริก

"ทำไมคนพวกนั้นถึงได้กลายเป็นแบบนี้แหละครับ พวกเขาดูไม่ปกติเลยสักนิด"

"ไม่รู้ครับ"

"งั้นเราต้องแจ้งตำรวจกันก่อนหรือเปล่าครับ รอเดี๋ยวนะครับ"

เขาผุดลุกขึ้นแล้วรีบรุดวิ่งไปหยิบโทรศัพท์ ผมปรายตามองไปทางที่เขาวิ่งไปอย่างไม่รู้ตัว ส่วนอื่นๆ ในห้องดูสะอาดสะอ้านดี เว้นแต่โต๊ะหนังสือที่รกราวกับมีระเบิดลง เขากำลังอ่านหนังสือสอบอยู่สินะ

หนังสือเรียนวิชาเอกเล่มหนาๆ วางซ้อนทับกันเป็นตั้ง สมุดที่กางออกอัดแน่นไปด้วยลายมือที่ยึกยือเหมือนกับไส้เดือนเลื้อย ข้างกันนั้นเป็นพวกกระป๋องกาแฟและกระป๋องเครื่องดื่มชูกำลังเปล่าๆ สุมรวมกันกองโต และสิ่งที่เตะตาผมเป็นสิ่งสุดท้ายก็คือที่อุดหูสองอันที่ถูกถอดแล้วโยนทิ้งไว้ส่งๆ

"สวัสดีครับ สถานีตำรวจไซ้ไหมครับ ผมโทรจากหอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยแพกิลนะครับ..."

เขาค้นเจอโทรศัพท์แล้วต่อสายหาเบอร์โทรศัพท์หมายเลข 112 ทั้งๆ ที่ผมยังไม่ทันหายจากอาการช็อก แต่เขากลับกลับมาทำตัวเป็นปกติได้เร็วมากซึ่งมันก็คงจะเป็นเรื่องที่น่านอนอยู่แล้ว ก็เขาไม่ได้เป็นคนที่เห็นรูปร่างของตัวประหลาดนั้นโดยตรงนี่ เขาเลยเข้าใจว่าไอ้ตัวพวกนั้นคือคนบ้าที่ไล่ตามผมมาแล้วก่อกวนความวุ่นวายขึ้นก็เท่านั้น

"ว่าไงนะครับ โทรแก๊ง? ไม่ใช่เนะครับ ฝ่ายที่กำลังแก๊งกันอยู่ไม่ใช่ฝ่ายคุณหรอกครับ สถานการณ์อย่างนี้ผมจะโทรมาแก๊งเพื่ออะไร เดี่ยวก่อน"

อย่าเพิ่งวางสายนะ...รอเดี๋ยวครับ!"

เขาผลอดवादเสียงดังใส่ปลายสาย ใบหน้าแดงก่ำเริ่มจ้ำอ ไอ้เราก็นึกว่าจะเก่งแต่หัวเราะแหยๆไปเรื่อยซะอีก แสดงสีหน้าแบบนี้ก็เป็นด้วยนี่นา ผมคิดขึ้นมาแบบนั้นระหว่างที่เขาคุยโทรศัพท์

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

"เขาบอกว่าพวกนักศึกษาในหอพักชอบโทรมาป่วน เพราะนั่นเลยห้ามไม่ให้โทรไปอีกนะครับ ทำงานแบบไหนถึงได้ทำอย่างนี้กันนะ เพราะแบบนี้ถึงได้เห็นคนที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมอย่างไม่เป็นธรรมออกมาประจานกันบ่อยๆ ตำรวจดีๆ คนอื่นเลยพลอยโดนด่าไปด้วย"

เขาบ่นอุบอิบทำนองว่าจะร้องเรียนไปที่เว็บไซต์ชินนุโก* ก่อนจะลงต่อสายไปอีกครั้งพลางขมวดคิ้วมุ่นอย่างหงุดหงิด

"ครับ มหาวิทยาลัยแพกฮิลครับ พวกคนแปลกๆ ไซ้ครับ พวกเขาแหกปากร้องแล้วก็วิ่งพุ่งเข้ามา ครับ? ไม่ครับ ที่นี่คือหอพักครับ ไม่ใช่แล็บทดลอง...คุณครับ...คุณครับ?"

เขาชูโทรศัพท์ให้ผมดูข้อความที่แจ้งว่า 'การสนทนาสิ้นสุดลงแล้ว' ซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ

"ทางนั้นบอกว่ามีสายโทรเข้าเยอะเกินไปเลยเกิดความขัดข้องชั่วคราว แล้วก็ตัดสายไปเลยครับ"

"เพราะคนอื่นๆ เขาก็กระหน่ำโทรไปแจ้งเหมือนกันหรือเปล่า"

"ก็คงอย่างนั้นล่ะมังครับ"

เขาปิดหน้าจอ ก่อนจะยัดโทรศัพท์ใส่กระเป๋า ผมถอนหายใจพรี๊ดออกมาเมื่อเห็นตู้เสื้อผ้ายังขวางทางเข้าอยู่

"ผมไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมทำงานเสร็จแล้วกำลังจะนอนอยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงปึงปึงขึ้นมาเลยวิ่งออกไปดู...ผมว่าก่อนหน้านี้เราต้องไปบอกอาจารย์

* เว็บไซต์ชินนุโก เป็นเว็บไซต์ของทางรัฐบาลเกาหลีที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นแหล่งให้ผู้คนได้เข้าถึงการร้องเรียนแจ้งความ นำเสนอนโยบายหรือการรณรงค์ต่างๆ รวมไปถึงสามารถยื่นแบบคำร้องขอตรวจสอบงบประมาณของภาครัฐได้

ผู้ดูแลหอพักก่อนนะครับ"

ผมได้แต่เหม่อมองเขานิ่ง เขาที่รับรู้ได้ถึงสายตาของผมหัวเราะแหยๆ ตามความเคยชิน เขายิ้มตาหยีจนดำหนิที่อยู่บริเวณใต้ขอบตาซ้ายเด่นขึ้นมา สถานการณ์แบบนี้ก็อาจจะอดสำหรับยิ้มได้อีกนะ คนแบบนี้มีมนัว่าคาญชะมัดเลยแฮะ

"อ้อ ผมชื่อของโฮฮยอน ภาควิชาบริหารธุรกิจ รหัสนักศึกษา XXXXX ครับ"

หมอนี่เป็นรุ่นน้องจริงๆ ด้วยแฮะ ถ้าจูนอายุก็คงน้อยกว่าด้วยสินะ? ดูทรงแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ ดูจากแก้มที่ถ้าหากจิ้มแรงๆ แล้วน่าจะมีน้ำผลไม้สดไหลออกมา ไหนจะขนอ่อนๆ ที่ยังคงไม่หายไปจากโบหูและแก้ม ถ้าเกิดเขาบอกว่าแก่ว่าผมขึ้นมาละก็...ผมคงช็อกน่าดู

"จูนผมต้องเรียกคุณว่า 'คุณรุ่นน้องของโฮฮยอน' สินะครับ?"

"คุณเป็นรุ่นพี่นี่เอง พุดแบบสบายๆ เถอะครับ"

"อืม โอเค"

ผมตอบกลับทันควันไปอย่างไม่นึกเกรงใจ สีหน้าของเขาดูงงนไป พริบตาหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเป็นปกติ

"รุ่นพี่ชื่ออะไรเหวอครับ"

"จูน?"

ผมมองเด็กนี่เงิบๆ ก่อนจะเอียงคอเล็กน้อย

"จูนยงวอน คียองวอน"

ทันทีที่ออกจากห้อง ผมก็รู้สึกได้ถึงสัญญาณของความโกลาหลที่ดังแว่วมาแต่ไกล เสียงตะโกนลั่นกับเสียงวิ่งขึ้นบันไดดังปะปนกันยุ่งเหยิงและก้องกังวานไปทั่ว

"ฮึก เฮือก ฮึกกกก!"

ผู้คนกลุ่มหนึ่งวิ่งหนีมาอย่างเอาเป็นเอาตาย คนที่หายใจหอบหนักจนใบหน้าแดงกำโบกมือรัวเร็ว

"หลบไป!"

ปัก!

เขาวิ่งชนไหล่ผมอย่างแรงจนร่างกายท่อนบนของผมชนเซ แล้วก็วิ่งผ่านไปทั้งอย่างนั้น

"อา...แม่งเอ๊ย"

ผมจ้องมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายด้วยความโมโห แต่ตอนนี้ผมไม่มีเวลามาโมโหอะไรแล้ว บางอย่างปรากฏตัวขึ้นตรงฝั่งที่ผู้คนเมื่อครู่วิ่งผ่านไป พวกมันคือพวกตัวประหลาดที่เคยเจอมาก่อนหน้านี้ และคราวนี้ก็ได้มีแค่หนึ่งหรือสองตัว พวกที่ลูกตาแหลกและ คอพับ และแขนขาหักต่างพากันวิ่งโซซัดโซเซเข้ามา

"รุ่นพี่ครับ อะ...ไฉนมันตัวอะไร"

ใบหน้าของของโฮสยอนซีดเผือด เขาเพิ่งจะเคยเห็นจากหน้าสยดสยองแบบนั้นเป็นครั้งแรก ก็ไม่แปลกหรอกที่จะตกตะลึงขนาดนั้น พวกตัวประหลาดโผล่เข้ามาทุกทีๆ จนได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนที่พวกมันเปล่งออกมาอย่างชัดเจน

"ไปกันเถอะครับ เร็วสิครับ"

เขาเอ่ยเร่งเร้า ผมหันหลังกลับไปแทนคำตอบ ก่อนที่เราจะรีบเร่งฝ่าเท้าวิ่งตามหลังพวกที่นำหน้าไปก่อน ผมกับของโฮสยอนถูกเพิ่มเข้าไปในกลุ่มคนที่หนีตาย เราต่างตาลีตาเหลือกสับเท้าก้าวลงบันไดกันจนแทบจะเรียกได้ว่ากลิ้ง

ไต่พวกที่ไล่ตามหลังมาดูไม่มีทีท่าว่าจะเหนื่อยเลยสักนิด ถึงเร็วแรงดีให้ตายยังไ้ แต่ถ้าเกิดโดนวิ่งไล่ล่าไปจนสุดโง่งทางเดินแล้วละก็ ยังไงก็ต้องมีเหนื่อยมีหอบกันบ้าง นอกจากเสียงนำชนลูกที่ไม่รู้ว่าเป็นเสียงกรีดร้องหรือเสียงร้องโหยหวนนั้นแล้ว พวกมันก็ไม่ส่งเสียงอะไรออกมาอีกแม้แต่เสียงลมหายใจ คิดได้ดังนั้นผมก็พลันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

เราลงไปยังชั้นล่างแล้ววิ่งตัดผ่านโง่งทางเดิน ก่อนจะพบเข้ากับกระเป๋าดินทางที่ใครบางคนทิ้งไว้นอนคว่ำอยู่ตรงกลางโง่งทางเดิน ข้างของที่เคยอยู่ข้างในนั้นกระจัดกระจายไปทั่ว แต่ในสถานการณ์แบบนี้มันก็เป็นได้แค่ของที่เกะกะขวางทางเท่านั้น

หนึ่งในคนที่วิ่งนำหน้าลัทธิกระเป๋าดำเดินทางออกไปเพื่อเปิดทางของโฮฮอยอนให้เท่าไรมันแล้วแต่ไปข้างหลังสุดแรง หนึ่งในตัวที่วิ่งตามมาสะกดมันจนชวนเซเสียหลักล้ม

"นั่นพวกคุณจะไปไหนกันนะ"

"ออกไปข้างนอกนะสิครับ!"

"จะออกไปได้อย่างไร ไม่รู้หรือว่าตอนนี้ชั้นหนึ่งสภาพเป็นยังไง"

"ถ้าฉันจะให้ทำยังไงเล่า!"

เสียงตะโกนโต้ตอบถกเถียงกันไปมาอย่างดุเดือด และในระหว่างที่ผมกำลังจดจ่ออยู่กับบทสนทนานั้น ใครคนหนึ่งก็สะดุดเท้าตัวเองล้ม

ตึง!

คนอื่นๆ พวกมันสะดุ้งโหยง แต่ทุกคนกำลังสับขาวิ่งกันอยู่เลยหยุดแล้วหันกลับไปมองไม่ได้

"อ้ากกก!"

คนที่ล้มกรีดร้องออกมาเสียงดังลั่น สายตาของผู้ไล่ล่าต่างเพ่งมองเขากันเป็นตาเดียว ภาพที่ถูกตาซึ่งเหมือนไข่น้ำหลายดวงหันไปยังจุดหนึ่งอย่างพร้อมเพรียงกันนั้นชวนให้ขนลุกไปทั่วทั้งตัว พวกมันพุ่งเข้าไปหาคนที่ล้มทรุดอยู่กับพื้นราวกับกำลังรอจังหวะนี้อยู่ เราขวยโอกาสนั้นวิ่งหนีไป โดยไม่มีเวลาแม้แต่จะหันกลับไปมอง เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่รู้ว่าจะไต่ขึ้นกับคนคนนั้นบ้าง

"อะไรนะ...นี่บ้าไปแล้วหรือไง"

ใครบางคนพิมพ์พาลางหอบแฮกๆ คล้ายกับใกล้จะหมดลม ถึงจะไม่มีใครหันไปตอบเขา แต่ทุกคนต่างก็คิดแบบเดียวกัน พวกเรารีบเร่งฝ่าเท้าวิ่งกรูเข้าไปในห้องชักวีด นี่เป็นทางเลือกที่คงจะดีกว่าการไล่เปิดประตูทุกบานโดยไม่รู้ว่ามีบ้านไหนล่อลวงอยู่บ้าง

เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญหลายเครื่องตั้งเรียงชิดติดผนัง ข้างในเครื่องซักผ้าที่เปิดฝาแง้มๆ ไร้มีเสื้อผ้าเปียกกองทับถมและพันกันยุ่ง ใครบางคนที่ผมไม่รู้จักรู้คงรีบวิ่งหนีไประหว่างที่กำลังซักผ้า

เสียงประตูปิดกระแทกดังขึ้นตามหลัง ใครคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบไป

ยกเก้าอี้สำหรับนั่งรอเครื่องซักผ้ามาวางซ้อนกันปิดทับหน้าประตูจนเสร็จ
ก่อนจะพักหายใจ ไม่มีใครเปิดปากพูดอะไรออกมา แต่ละคนต่างก็หายใจหอบ
กันถ้วนหน้าพลางกระจัดกระจายกันไปนั่งอยู่ตามผนังและพื้น

"ผมได้ยินว่ามีคนตายที่ชั้นหนึ่งของหอพักนะครับ ตอนนี้แชตกลุ่มกับ
คอมมิวนิตีของมหาวิทยาลัยเองก็วุ่นวายไปหมด"

"นั่นมันไม่ใช่เรื่องไร้สาระหรอกเหอะ ฉันทึกว่ามันจะเป็นแค่เรื่องเล่าตลกๆ
ซะอีก นี่มันจริงเหอะเนี่ย"

"เรื่องจริงครับ เห็นว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นที่ตอนนี้นะครับ"

"บ้าน่า นี่มันบ้าชัดๆ ไฉนเมื่อกันนี้คงเป็นคนร้ายอย่างนั้นสินะ?"

"ไม่รู้ครับ"

"จะบอกว่าเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องแบบแรนดอมที่เกิดขึ้นเพราะ
ตัวฆาตกรทนครีดยดเรื่องเรียนไม่ไหวอย่างนั้นแหละ แล้วทำไมพวกตำรวจ
ถึงยังไม่มากัน ถึงจะอยู่ในหุบเขายังไง แต่ถ้ามีคดีแบบนี้ก็ต้องรีบระดมพล
มาที่เกิดเหตุทันทีไม่ใช่เหอะ! เพราะตำรวจเป็นแบบนี้ไง พวกฆาตกรมันถึงได้
ไล่ฆ่าทุกคน!"

"ผมเองก็ไมรู้เหมือนกันครับ! ถ้ารู้แล้วผมจะมาอยู่ตรงนี้กับคุณเหอะ"

"ฉันถามในเรื่องที่ควรถามไม่ได้งั้นสิ? เพราะอึดอัดก็เลยถามไง! ทำไม
เม่งน่ารำคาญจังวะ หงุดหงิดซะมิด"

"โอ๊ย เจ็บกันหน่อยเถอะครับ! ผมปวดหัวไปหมดแล้ว"

พออันตรายตรงหน้าหายไป แต่ละคนก็เริ่มทะเลาะกันเอง ในระหว่างที่
ทุกคนกำลังอารมณ์แปรปรวนเต็มที่ บทสนทนาก็เลยยิ่งทำให้ประสาทเสีย
หนักขึ้นไปอีก ผมขมวดคิ้วอย่างลึมตัว

"ฮือ ฮึก...ฮะๆๆ เจ็บ"

คนที่นั่งอยู่ข้างผมส่งเสียงครางเบาๆ เขาเป็นเด็กชายตัวเล็กร่างท้วมที่
กำลังนั่งขัดตัวกุ่มเข้าของตัวเองด้วยใบหน้าเหยเกโดยมีเลือดไหลซึมออกมา
จากข้อเท้าที่เห็นแวบๆ ใต้ขาทางเกง หมอนี่ลึ้มแล้วตัวดันไปครูดกับที่ไหน
สักแห่งหรือเปล่าเนะ

เด็กคนนั้นคันกระเป๋าสะพายข้างที่สะพายอยู่แล้วหยิบพลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งออกมา พอรู้สึกถึงสายตาของผม เขาก็พลันห่อไหล่สะดุ้งโยง เขาแสดงปฏิกิริยาราวกับคิดว่าผมจะขู่ว่าเอาพลาสติกเตอร์มา

"คุณครับ เอ่อ...คือว่า...อยากได้สักแผ่นไหมครับ"

เขายื่นแผ่นพลาสติกเตอร์มาให้ผม ผมสงสัยว่าทำไมเขาต้องเอาไอ้เนี่ยมาให้ผมด้วย แต่แล้วผมก็เพิ่งจะมารู้สึกตัวเอาทีหลังว่าตัวเองมีรอยข่วนเล็กๆ ที่หลังมือ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไปได้มันมาตอนไหน คงจะถูกขบตู้เสื้อผ้าข่วนเอาระหว่างขยับตู้ละมัง ผมไม่มีเหตุผลที่ต้องปฏิเสธของที่คนอื่นมอบให้เลยรับพลาสติกเตอร์มาติดที่หลังมือ เขาทำท่าลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมา

"ช่วยดูแลให้ผมหน่อยได้ไหมครับ พอติดเองมันลำบากนะครับ"

เขากกขาทางเงขึ้นให้ผมดูที่ข้อเท้า บนนั้นมีบาดแผลอยู่เหนือเอ็นร้อยหวายที่ไม่รู้ว่าถูกอะไรบาดหรือแทงมา แต่มันดูเหมือนกับรอยฟันที่ถูกตัวอะไรบางอย่างกัดเข้าเสียมากกว่า

พอเห็นอย่างนั้นแล้ว ความหงุดหงิดก็พลันพลุ่งพล่านขึ้นมา ลำพังแค่ไม่รู้ว่าสถานการณ์ต่อจากนี้จะเป็นยังไง และต้องติดอยู่ในห้องซักกี่คืนก็เป็นอะไรที่บ๊อดชบมากพออยู่แล้ว แต่การที่ไอ้เด็กกานี่นั่งซึมแถมยังยื่นแผ่นนาชยะแขงมาให้ดูแ่งกับบ๊อดชบไม่ต่างกัน

"ไม่"

"ครับ?"

"บอกว่าไม่ไง มีเหตุผลอะไร ทำไมฉันต้องทำด้วย"

คนอื่นที่ตั้งใจฟังบทสนทนาของเราเงียบๆ พวกมันนั่งค้างตัวแแข็งที่อบรรยากาศพลันเย็นยะเยือกขึ้นมาในช่วงพิริบตาราวกับถูกสาดน้ำเย็นใส ตอนนีผมหัวเสียหนักกว่าเดิม แถมยังปวดหัวตุบๆ เพราะอาการเมาค้างที่ยังคงหลงเหลืออยู่

"คะ...แค่นั้นน่าจะทำได้ไม่ใช่หรอครับ ที่ผมยังให้พลาสติกเตอร์คุณเลย"

"ทำไงได้ละ นายเป็นคนให้ฉันเองนี่"

"ไม่สิ นั่นมัน..."

"ถ้าจะถือเป็นผู้บุญคุณก็เอาคืนไปซะ จะได้จบๆ"

"..."

"นั่งบ๊อยอะไรอยู่ละ แม่เอ๊ย เอาคืนไปดิ!"

ผมแกะพลาสติกครอบหลังมือออกแล้วโยนทิ้งไป พลาสติกเป็นเนื้อเลือดของผมถูกเหวี่ยงลงพื้นในสภาพที่ยับยู่ เด็กนั้นหน้าซีดเผือด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา คนอื่นเองก็เหมือนกัน มีเพียงสองสามคนเท่านั้นที่อ้าปากทำท่าจะประท้วง แต่พอผมเหลียวตาไปมองแล้วจึงขมึงเข้าหน่อย พวกนั้นก็พากันหุบปากลงจับทันที

ของไฮโซยอนที่นั่งฟังเครื่องซักผ้ามองมาทางผม สีหน้าของเขาที่ลอบมองผมนั้นดูเปลี่ยนไปเล็กน้อย ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นดวงตาของเขาหรีดแผลงบ่งบอกว่า เขากำลังดูหมิ่นดูแคลนผม

เราสบสายตากันเพียงแค่ครู่เดียวเท่านั้น ก่อนที่เขาจะหันหน้าหนีไปด้วยใบหน้าราบเรียบราวกับไม่เคยแสดงสีหน้านั้นมาก่อน ทั้งยังส่งยิ้มอ่อนโยนและชวนคนข้างๆ คุยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อารมณ์ที่เยือกเย็นข้างในของผมพลันเดือดปุดๆ ขึ้นมาพักใหญ่กว่าจะสงบลง เพราะแบบนี้แหละผมถึงไม่ชอบคนแบบหมอนี่

ผมนั่งฟังผนังพลาสติกหลังตาแล้วกดหว่างคิ้วลง ไม่มีใครกล้าเข้ามาพูดคุยกับผม มีเพียงความเงียบอันน่าอึดอัดที่ลอยอวลอยู่รอบๆ เสียงของคนรอบข้างดังทะเลใต้ประสาทที่ไวต่อสิ่งเร้า ผมได้ยินเสียงเสีบกระทบกับหน้าจอมือถือดังไม่หยุด ใครบางคนคงพิมพ์ข้อความขอความช่วยเหลือผ่านโทรศัพท์ นอกจากนั้นแล้วยังมีเสียงของคนพวกนั้นที่หรีดเสียงกระซิบกระซาบพูดคุยกันแต่กับพวกตัวเอง

ในบรรดาเสียงทั้งหลายเหล่านั้นมีเสียงที่ระคายหูผมมากที่สุด นั่นคือเสียงร้องของไอ้เด็กที่เคยนั่งอยู่ข้างผม แค่อึดใจเดียวก็หลุดจากข้อเท้าไม่รู้ว่ามีอะไรจะไรขนาดนั้นถึงได้ร้องครวญครางมาตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้ว

"เฮ้ย ทำไมเด็กนั้นมันถึงเป็นจิ้งจอก"

"ไม่รู้สิ ฉันจะไปรู้เหว"

"ใครก็ได้ลองปลุกเขาน้อยครับ"

เสียงกระซิบพูดโต้ตอบกันอย่างกังวลใจ ก่อนเสียงที่คุ้นหูจะพูดแทรกขึ้นมา มันคือเสียงของของโฮฮยอน

"เดี๋ยวก่อนครับ เด็กคนนั้นเขาดูแปลกๆ นะครับ"

ผมลืมตาขึ้น คนอื่นๆ หันไปมองทางเดียวกันด้วยใบหน้าซีดเผือด เด็กชายที่ก่อนหน้านี้เพิ่งยื่นพลาสติกมาให้ผมนอนขดตัวอยู่บนพื้น แผ่นหลังของเขากระตุกถี่ ร่างกายสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้ ใบหน้าที่เห็นในแวบแรกเปี่ยมโชกไปด้วยหยาดเหงื่อ

ผมปรายตามองไปที่ข้อเท้าของเขา ดูเหมือนว่าอาการจะแย่ลงกว่าก่อนหน้านี้ เส้นเลือดสีน้ำเงินเข้มปูดนูนขึ้นมาที่กลางแผล ผมชักสังหรณ์ใจไม่ดีกับแผลที่แพร่กระจายคล้ายใยแมงมุมนั้น ซึ่งมันน่าแปลกเกินกว่าจะบอกว่า เป็นแค่รอยแผลหรือรอยฟกช้ำธรรมดาๆ

"ฮึก...เฮือก..."

จู่ๆ เด็กชายที่ตื่นนอนด้วยความเจ็บปวดก็ตัวอ่อนยวบแน่นิ่งไป ทุกคนพากันตื่นตกใจ ผมจ้องมองเด็กนั้นอยู่พักหนึ่ง แต่เขาก็ยังคงนอนขดตัวนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นตามเดิม

"ฉันมีน้ำดื่มอยู่ค่ะ ลองเอาให้เขาดื่มน้อยไหมคะ"

ใครคนหนึ่งลุกขึ้นยื่นพลาสติกหีบขวดน้ำที่มีน้ำเหลืออยู่ครึ่งขวดออกมาจากกระเป๋า ผมมองเธอที่กำลังเดินฝ่ากลางห้องซักรีดไปหาเด็กนั้นก่อนจะนึกขึ้นได้ ผมนึกถึงรูมเมตที่ผมเคยเข้าใจว่ากำลังหลับอยู่บนเตียงฝั่งตรงข้ามแล้วจู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาโจมตีผมอย่างกะทันหัน

สีหน้าของเขาย่ำแย่แบบผิดปกติ เส้นเลือดสีน้ำเงินโผล่ขึ้นมาจากท้ายทอยขาวซีดลามไปถึงบริเวณแก้มและคาง ตรงลำคอเด็กนั้นจะมีบาดแผลคล้ายถูกอะไรกัดไหมนะ...

นักศึกษาหญิงถือขวดน้ำเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เด็กชายอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร

"เอ่อ...ดื่มน้ำสักหน่อยไหมคะ"

"..."

"ได้ยินที่ฉันพูดไหมคะ คุณเจ็บมากหรือเปล่าคะ"

ตัวของเด็กชายกระตุกเบาๆ พริบตานั่นผมเผลอเกร็งตามไปโดยไม่รู้ตัว ผมเห็นซองไฮสยอนลูกพรวดขึ้นจากทางหางตา ภาพทุกสิ่งทุกอย่างดูช้าลงมาก

"กรร!"

เด็กนั่นพุ่งเข้ามาวากับสปริงที่ติดฝั่ง ก่อนจะคว่ำตัวคองของนักศึกษาหญิง ที่ไม่ได้ป้องกันตัวแล้วอ้าปากกว้างกัดเข้าเนื้อของเธอทันที

"อึก..."

คนที่ถูกกัดคอหลุดสวลงทันทีโดยที่ยังไม่ทันได้กรีดร้อง เลือดไหลทะลัก ฟุ้งออกมาจากตรงจุดที่เส้นเลือดแดงฉีกขาด

"อ้ากก!"

"กรร!"

เสียงกรีดร้องของทุกคนดังลั่นจนบาดแก้วหู คนอื่นๆ ต่างก็ตกอยู่ในอาการตื่นกลัวและถอยกรูดกันอย่างสติแตก

เด็กนั่นส่งเสียงเคี้ยวหุบหับขณะกัดกินเนื้อแล้วเงยหน้าขึ้นมาพัว้อมกับเลือดที่ไหลอยู่เต็มขอบปาก นัยน์ตาที่มีเลือดคั่งกวาดตามองรอบๆ ก่อนที่สายตาสายจะหยุดอยู่ตรงจุดหนึ่ง

"อ้าก! อึก! ว้าก!"

ใครคนหนึ่งล้มพับแล้วไถววายเสียงดังพลางยกมือขึ้นกุมหูแล้วหลับตาแน่น เขาเป็นผู้ชายคนที่ปั่นพื้มาถึงเรื่องคดีฆาตกรรมต่อเนื่องแบบแรนดอมเมื่อครูหัวของเด็กชายหันขวับไปทางนั้น และทันใดนั้นปากของเขาก็อ้าฉีกออกเป็นทางยาวจนดูเหมือนกับกำลังแสบะยี้ม

เลือดฟุ้งออกมาอีกครั้งราวกับน้ำพุ ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้นมีผู้รับเคราะห์ไปถึงสองคน ไม่มีใครกล้าเข้าไปห้ามเขา ต่างคนต่างแนบตัวชิดเข้ากับผนังให้ได้มากที่สุดพลางภาวนาขอให้ตัวเองไม่ใช่เป้าหมายรายต่อไป

ผมกลืนน้ำลายดังอึกพร้อมกับก้าวถอยหลังจนสิ้นเท้าไปชนเข้ากับเครื่องอบแห้ง

กึก...

สิ้นร่องเท้ากระแทกกับเครื่องจักรที่แข็งแกร่งจนเกิดเสียงดังพอสมควร

"..."

เด็กนั้นหันมามองผมก่อนที่เราจะสบตากัน หัวใจของผมกระตุกดูเป็นคนอื่นๆ เพียงแค่จ้องมองมาทางนี้ด้วยความหวาดหวั่น แต่ก็ไม่มีใครกล้าขยับตัว ทว่าบางคนก็ถึงกับถอนหายใจด้วยความโล่งอกอย่างลึมตัว 'อา...โชคดีที่ไม่ใช่ฉัน' ไอ้เวรที่เห็นแก่ตัวนั้นจะตายหรือไม่ตายก็ได้เกี่ยวอะไรกับฉันเลยสักนิด' สายตาของพวกเขาหม่นพ้องอย่างนั้น

ผมไม่มีทางให้วังหนี เลยทำอะไรไม่ได้นอกจากดูเด็กชายเหยียดเอวที่เคยโค้งงอขึ้นจนตั้งตรงแล้วเตรียมตัวพุ่งเข้ามา ทว่าในตอนนั้นเองก็มีใครบางคนขยับตัวอยู่ข้างหลังเด็กนั้น เขาคนนั้นคือซงโฮฮยอน เขายกเก้าอี้ที่วางซ้อนอยู่หน้าประตูมาฟาดเด็กชายอย่างแรง

ปัก!

ร่างของเด็กชายพับลงจากการถูกจู่โจมอย่างกะทันหัน สมอผมที่อยู่ใต้อาภรณ์ตระหนกเข้าขั้นตึงเครียดกลับมาโลดแล่นอีกครั้ง ผมใช้จังหวะที่อีกฝ่ายหยุดชะงักตะลึงงันของเขาสูดแรง ซงโฮฮยอนหันหน้าไปตะโกนใส่พวกคนที่เอาแต่ยืนดูอยู่ห่างๆ

"มัวทำอะไรอยู่ล่ะครับ ไม่เห็นเหวอครับว่าผู้ชายคนนี้เขาเกือบถูกเล่นงานนะ"

ตอนนั้นเองทุกคนถึงเพิ่งจะได้เริ่มขยับตัว ใครบางคนยกเก้าอี้ที่กองอยู่หน้าประตูออกทีละตัว เก้าอี้พวกนั้นถูกวางซ้อนกันเพื่อป้องกันการบุกรุกจากภายนอก ไม่นึกเลยว่ามันจะกลายเป็นอุปสรรคที่ขวางการหลบหนีของคนที่อยู่ภายในไปด้วย

"อีก..."

ผมดันรนสุดตัวเพื่อหนีการโจมตีของเด็กชายที่พรวดพรวดจู่โจมเข้ามา เด็กชายล้มหน้าคว่ำไปทางตะกร้าใบใหญ่ที่ใส่เสื้อผ้าไว้จนแน่น ผมจับทั้งหัวของเด็กนี้ไว้แล้วกดซ้ำลงไปอย่างแรงอีกครั้งจนเขาหน้าทิ่มเข้ากองเสื้อผ้าที่ยับยู่ยี่แล้วล้มกลิ้งไป

หลังจากตะเกียกตะกายอย่างน่าเวทนาอยู่พักหนึ่ง เด็กชายก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมาอย่างทุลักทุเล แต่ก็เสียการทรงตัวจนเซไปกระแทกเข้ากับเครื่องชักผ้า มันเป็นเครื่องชักผ้าขนาดใหญ่สำหรับชักผ้าห่ม ซึ่งดูท่าว่าจะยัดคนเข้าไปได้ง่ายๆ เช่นกัน

ความคิดบางอย่างผุดแวบขึ้นมา ผมจึงใจเปิดฝาเครื่องชักผ้าทิ้งไว้เพื่อล่อให้อีกฝ่ายพุ่งเข้ามาจู่โจม เมื่อเขาปรี๋เข้ามาอีกครั้ง ผมเลยใช้โอกาสนี้วิ่งหลบไปอยู่ด้านหลังแทน

"คึก...คึก!"

ร่างกายท่อนบนของเขพุ่งเข้าไปในเครื่องชักผ้า ผมขาดสติและกระหน่ำเตะเขารัวๆ โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ รู้เพียงแค่ว่าแรงเข้าไปไม่ยั้งอย่างเกรี้ยวกราดก็เท่านั้น

"เปิดประตูแล้วครับ รีบออกไปกันเร็ว!"

เสียงหวาดตึงขึ้นอย่างร้อนรน ในที่สุดทางก็สะดุดแล้ว เรารีบวิ่งกรูกันออกไปที่ทางออก ตอนนั้นขอแค่ออกไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนก็พอ

ผู้เคราะห์ร้ายที่นอนจมกองเลือดเดินไปมาอย่างทรมานทราย เส้นเลือดแดงใหญ่ถูกกดทับอย่างโหดเหี้ยมจนเลือดไหลอาบท่วม อยว่ำว่าแต่จะเคลื่อนไหวเลย ชีวิตของพวกเขาตอนนี้กำลังรีบหรือสิ่งทุกอย่างแล้วด้วยซ้ำ ทว่าพวกเขากลับค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นพร้อมกับข้อต่อแขนขาที่ลั่นดัง

ทุกคนไปออกันอยู่ที่หน้าประตู สำหรับพวกเขาแล้วบานประตูในตอนนั้นก็เปรียบเหมือนโชคที่หล่นทับ

"อ้ากกก!"

ในห้องชักรีดกลายเป็นสถานที่เกิดเหตุสะเทือนขวัญอันน่าสะพรึงกลัว ทุกคนต่างเมินเสียงกรีดร้องชวนขนหัวลุกข้างหลังแล้วพากันมุ่งตรงไปที่ประตู พวกเขาตะเกียกตะกายและแหกปากลิ้นเพื่อที่จะเอาตัวรอด ก่อนจะหนีออกจากห้องชักรีดมาได้อย่างหวุดหวิด

บึง!

เสียงประตูปิดดังตามหลังมา พวกเราแผ่นแผ่นโดยไม่แม้แต่จะหันกลับไป

มองข้างหลัง เลือดสีดำเน่าๆ ยังติดตามอยู่ตลอดเวลาที่วิ่งไปตามโถงทางเดิน ภาพการกระทำของผมเมื่อครูนี้อย่างคงไม่เลือนหายไปจากสมอง

ผมทำร้ายเด็กคนนั้นด้วยเจตนาที่หวังจะฆ่าให้ตาย คนที่ก่อนหน้านี้แค่ไม่กี่นาทียังมีชีวิตปกติดี แถมยังเป็นเด็กคนที่ลึกลับเลวร้ายหนึ่งก่อนจะยื่นพลาสติกมาให้ผม ผมขาดสติจากความคิดที่อยากจะมีชีวิตรอด ผมทั้งตะและกระที่บเขาอย่างคลุ้มคลั่ง ผมนี้มันน่าขยะแขยงชะมัด

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/44zGz6m>